

SVĚT SKRZ POLICEJNÍ HLEDÍ

Tak nám začal školní rok. A někde to fakt mělo šmrnc. V takovém Hradci Králové se na dveřích základek a školek objevily akční plakáty, za které by se žádný Rambo nemusel stydět. Tři neohrožené postavy (zleva doprava) nabízely infuzi od zdravotnice, výraz plný účasti od hasiče a kulku do hlavy od policajta. Policajt je maskovaný a samopalem míří dolů (cílem jsou přece děti). Plakát zval na výchovně-náborovou akci Bezpečné nábřeží. Akci zaštil hejtman kraje a slíbil, že na ní děti uvidí, jak se správně zachovat v krizových situacích: v dynamických ukázkách pořádková jednotka zasáhne proti skupině protestujících. Zasahovala. Impozantní podívána. Kdo se zachoval správně, stál na stejné straně jako samopalníci a držel jim palce, když klečeli na zneškodněných protestujících. Škoda, že se tu dynamicky neukázaly i proslulé sedmimilionové urnácké vozy s černou lebkou, která se vám obtiskne na tvář, když vás auto přižehlí k vozovce. Paní učitelky a školáčky si mohli taky pohladit policejní zbraně, když **odkývali poučení, že policie je dobrá a demonstrant zlý, že nejbezpečnější pro život je sedět doma a v ulicích nechat ozbrojené policejní kukláče. Dobrý občan nemá zapotřebí protestovat, milé děti.** Máme přece už ten antikomunistický kapitalismus.

Máme nejmenší možné zlo. Takže protestovat a demonstrovat se u nás trochu může. Ze zákona je dnes povinné protestní akci jen oznámit, ne čekat na její milostivé povolení, ale existuje samozřejmě spousta vágních důvodů, proč ji úřady můžou zakázat nebo policajti pendrekem rozpustit. **Prostě normálka jako za každého jiného režimu.** O to větší je fraška vzývání historických veřejných protestů, které byly samozřejmě ve své době protizákonné, protivládní. **Zákon přece vždycky chrání nastolenou mocenskou kliku a její pravdy.** Jen represe v jejich jménu jsou někdy fatální a někdy spíš jen formální.

Už symbol svobodomyšlnosti filozof Henry David Thoreau kdysi apeloval na to, abychom byli ve střehu, když se **mocní snaží postavit zákon nad naše lid-**

ství. „Žádný stát nebude nikdy zcela svobodný a osvícený, dokud neuzná jednotlivce jako vyšší a nezávislou moc, z níž pramení veškerá státní moc a autorita, a nebude s ním podle toho jednat,“ napsal v proslulém eseji *Občanská neposlušnost*.

Jenže namísto výchovy k vytváření si vlastního úsudku, svobodného postoje a přirozené nedůvěry k držitelům moci **jsou naše ratolesti vedeny k „občanské poslušnosti“.** Hlavičky na ministerstvu vnitra asi usoudily, že když se člověk již jako děčko podívá na demonstranta, nebo alespoň figuranta, co ho nahrazuje, skrze hledí policejní zbraně, jistě si pak v dospělosti na tento okamžik vzpomene a přejdou ho rychle rupy. **Nebude pak tak ochotný vyjít do ulic a bít se za zvýšení svého mizerného platu,** který ho jen taktak drží nad dluhovou pastí. Nebude v ulicích poukazovat na exekutorské praktiky či na prohlubující se klimatickou krizi. A hlavně **nebude zpochybňovat svátost policejních zbraní** namířených na jeho kolegy a sousedy.

Podle represivních složek je třeba, aby byl občan poslušný a uposlechl jejich výzev, ať jsou jakkoli nesmyslné, svévolné, a dokonce i protizákonné. **Jako občanská ctnost je pak politiky, hájícími „právo a pořádek“, preferována přizpůsobivost.** V opačném případě se zařadíte mezi tzv. nepřizpůsobivé, což je stigma, které vás nadosmrti, včetně vašich potomků, odsuzuje k životu na okraji společnosti a činí z vás domnělé původce většiny společenských problémů, a tím pádem i skvělý terč nenávisti všech „přizpůsobivých“. **A na okraji to není žádná sranda:** jejich děti budou mít zakázáno kamarádit s vašimi dětmi, na poště se vám budou za zády posmívat a na ulici na vás budou vzorní přizpůsobení vyplazovat jazyk. Aspoň v bezpečném Hradci už lze tyhle nadějně výsledky zaznamenat.

Pokud chcete, aby vaše děti byly poslušnými a přizpůsobivými loutkami, umožněte jim návštěvu podobných policejních prezentací, aby věděly, co na ně v budoucnu čeká, když vybočí z řady.